

У име Оца и Сина и Светога Духа!

„Како су величанствена дела Твоја Господе! Све си премудро створио!“ узвикнуо је у Старом Завету свети пророк и цар Давид, који у младости својој беше чобанин, пастир код стада оваца, који је посматрао природу Божју и дошао до тога сазнања. Он је ту лепоту гледао свакога дана и ноћи, јер и звездано небо је лепо, он је изрекао ове дивне речи и признао Творца васељене. Али како је заиста Бог сву природу створио, и ми данас можемо да се уверимо на свакој травки, на свакој биљци, на свакој бубици која гамиже по земљи, јер и то је мудрост Божја дала и створила и све има циљ свога постојања. Али та мудрост Божја иста је била у Старом Завету, деловала је и тада у стварању света; та иста мудрост Божја деловала је и у Новом Завету, у домостроју спасења рода људскога. Данашње Свето Јеванђеље говори нам о почетку деловања Господа нашега Исуса Христа као Месије, као Спаситеља рода људскога.

Шта је прво урадио? После крштења и поста на гори од четрдесет дана, Он је изашао на проповед. Куда је ишао? Где је тражио своје сараднике? Да ли на факултетима, да ли на академијама, да ли по парламентима, да ли међу војсковођама. Не. Него где? Крај мора Галилејскога, међу обичним људима, међу рибарима галилејским. Тамо је Он тражио Своје следбенике, Своје ученике и Своје апостоле. Зашто? И то је премудро Господ учинио. Јер да је узео школоване тада људе, а било их је сигурно, виђене, чувене људе, нико не би препознао у њиховој проповеди силу Божју. Мислио би - то је људска мудрост, природа, ти људи су школовани па нешто тамо причају и проповедају - него се обратио оним најпростијим људима, неученим, нешколованим рибарима који су живели од свога зноја, од свога труда, од свога рада. И каже: пролажаше Господ поред мора Галилејског и виде двојицу браће где лове рибу - а шта друго и да раде, од тога су живели? - Петра и Андреја, и позва их за Собом и рече им: „Хајдете за мном“. Ништа друго. Ништа им не обећава. „Хајдете за мном“, и они оставише своје чамце, своје мреже, свој занат, своје породице и пођоше за Њим. Идући даље, виде

другу двојицу браће, Јакова и Јована, синове Заведејеве, у лађи, у чамцу са својим оцем Заведејем. Крпили мреже, сиротиња Божја били. Крпили мреже, нису имали нове и од тога живели. И Господ је и њих позвао: „Хајдете за Мном и учинићу вас ловцима људи. До сад сте ловили рибе, од сада ћете ловити људе“. Не објашњава им ништа а гле, они оставише и оца свога и чамац и рибе и све оставише и пођоше за Њим. Каква сила речи Божје!

То је било пре оних речи које је касније Господ изговорио: „Ко остави оца или матер, кућу или имање, жену или децу, добиће сто пута више“. После тих речи можда би неко и пристао да остави све што има. Али, гле, овде Га још не познају, не знају ни ко је, али Његова личност, Његово лице, Његове речи имале су ту Божанску силу, имале су ту мудрост која је покретала на активност, на акцију. И тако је Господ идући по Галилеји, незнабожачкој, како се каже у Светом Писму, сабирао Своје прве ученике и апостоле. И они су ишли за Њим, слушали Његове проповеди, гледали Његова дела и постали апостоли Христови. Али остали људи, као што смо и видели при Његовом хапшењу, када су Га ухватили у Гетсиманији, они су се разбежали. Још увек су били обични људи, смртни, плашљиви, па су се сакривали у зборници, тамо закључани били из страха од Јудеја. Али тек када су примили Духа Светога, недавно смо прославили тај празник свете Тројице или Духова, они су се тада 'обукли у силу с висине'. Дух Свети им је дао мудрост да разумеју све оно што су слушали и гледали од свога Учитеља и да то иду и проповедају у народу. Та њихова вера, та мудрост Божија, учинила је то да су тих дванаест неуких рибара галилејских победили цео свет. Никакве војсковође, никакве војске, никакви авиони, тенкови не би то учинили што су ових дванаест обичних рибара учинили силом Божјом. Зато их је Господ и изабрао из тога реда, из тога слоја људи, да би се показала сила Божја у њиховом деловању, у њиховој мудрости, у њиховој проповеди Јеванђеља Христовога.

Од апостола, ту веру, ту науку која се ширила по тадашњем целом познатом свету, кроз Цркву Христову наследили су њихови ученици, њихови следбеници, свети оци који су својом

мудрошћу, такође добијеном од Бога, објашњавали и утврђивали ту веру Христову - веру да је Господ Христос Син Бога Живога који је дошао у свет да грешнике спасе, који је пострадао од људи, који је васкрсао у трећи дан. Ето, то је била проповед апостола, то је проповед Цркве Божје, ево, две хиљаде година. И та проповед апостола дошла је и до нас, браћо и сестре, преко њихових следбеника и ученика, а преко наших славних светих предака који су примили хришћанство у деветом веку од наше браће Грка, тада православних, пренели својим потомцима и једни другима из генерације у генерацију, до нас данашњих Срба православца.

Ту веру коју су апостоли проповедали, коју смо ми примили, дужни смо да очувамо неокрњену, неупрљану, неизмењену и да је предамо нашим млађим покољењима, нашој деци и омладини, јер је то једина вера која спасава. Каже апостол Павле: „Нема другога имена под небом којим се можемо спасити, сем имена Господа Исуса Христа“. То је, браћо и сестре, дужност нас родитеља, нас свештеника, нас епископа, да ту веру држимо, исповедамо и ако треба за њу и страдамо као што су многи мученици у историји Цркве пострадали и крвљу својом запечатали истинитост својих речи и своје вере православне. И света мученица Аквилина, коју Света Црква слави данас, такође иако млада девојка са свега дванаест година, (она) је пострадала за веру своју, за Господа свога и чудима која су се у току њенога страдања пројавила многе је обратила у веру хришћанску.

Нека Господ њиховим светим молитвама, свете мученице Аквилине, светог Трифилија епископа Кипарског, светих родитеља рода нашега, и нас утврди у тој вери, да останемо верни и доследни нашим светим прецима, да када пођемо одавде, да нас Господ удостоји и да нас прими у Царство Своје Небеско, да тамо са свима светима и ми славимо Оца и Сина и Светога Духа кроза све векове и сву вечност. Амин!